

Ինչ առ քեզ եկեր, բոլոր հոգեածներ և բեռնավորվածներ...

Մատթեոս 11:28

Հունիս, 2016թ.

№ 1 (74)

ԲԱՐԻ ԼՈՐԻ

Լոյս է տեսնում 2009թ. Դսիսից

ԴՈՒ Ի՞ՆՉ ԽՈՐՀՈՒՐԴ ԿՏԱՅԻՐ
ԻՄԱՍՏՈՒԹՅՈՒՆ ՉՈՒՆԵՑՈՂԻՆ

ԱՌՈՂՁ ՀՈԳԵՎՈՐ ԿՅԱՆՔԸ
ԲՆՈՒԹԱԳՐՈՂ ՑՈՒՑԱՆԻՇՆԵՐ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Հունիս, 2016թ., N 1 (74)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Պյոտր Նովորոկ

Դու ի՞նչ խորհուրդ կրայիր իմաստություն չունեցողին.....1

Առողջ հոգևոր կյանքը բնութագրող ցուցանիշներ.....4

Ասարծու Խոսքը ճշմարտություն է.....6

Ավելի լավ է թող մեռնի.....8

Դա քո մասին է, Նովսենի.....10

Իմաստության սկիզբը Տիրոջ վախն է.....12

Ինչպես փղան պահեց ծովը.....13

Աղոթող Եսթերը.....14

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

ԴՈՒ Ի՞ՆՉ ԽՈՐՀՈՒՐԴ ԿՏԱՅԻՐ ԻՄԱՍՏՈՒԹՅՈՒՆ ՉՈՒՆԵՑՈՂԻՆ

«Երանելի է այն մարդը, որն ամբարիշտների խորհրդով չի շարժվում, մեղավորների ճանապարհի մեջ չի մնում և ծաղր անողների նստած տեղը չի նստում, այլ նրա հաճությունը Տիրոջ օրենքների մեջ է և գիշեր-ցերեկ խորհում է Նրա պարավիրանների մասին» (Սաղմոս 1:1-2):

Երանությունը երջանկության Երարձրագույն աստիճանն է։ Ի՞նչ կա երանությունից ու կատարյալ երջանկությունից առավել բանկ։ Ումանք արտաքին գեղեցկությանն են նայում ու հիանում. «Օ, ինչ երջանիկ է, ինչ գեղեցիկ է»։ Թեև հաճելի է տեսնել գեղեցիկ մարդու և նույնիսկ լինել գեղեցիկ, բայց երջանկությունը դա չէ։ Մյուսներն ասում են. «Ա՛յ, երջանիկ մարդ, նրա բախտը պարզապես բերել է, որ այդքան հարուստ է»։ Բայց գրված է. «Մի՛ աշխատիր հարուստ լինել, հե՛տ կանգնիր քո խորհրդից։ Աչք պիտի տնկե՞ս մի բանի, որ ոչինչ է, քանի որ հարստությունն իր համար թևեր կշինի ու արծվի պես դեպի երկինք կսավառնի» (Առակ. 23:4-5)։ Դեռ շատ բաներ կարելի է թվել, թե ինչի համար մարդուն կարող են երջանիկ համարել, բայց Աստծու Խոսքը հստակ ասում է. «Երանելի է այն մարդը, որն ամբարիշտների խորհրդով չի շարժվում,

մեղավորների ճանապարհի մեջ չի մնում և ծաղր անողների նստած տեղը չի նստում» (Սաղմ. 1:1)։ Կատարյալ և հավիտենական երջանկության համար անհրաժեշտ է հնազանդվել Աստծու կամքին՝ գնալ այնտեղ, ուր Աստված թույլ է տալիս, կանգնել այնտեղ, որտեղ պետք է կանգնել և նստել այնտեղ, որտեղ Աստված կա։ Մեր երջանկությունը Աստծու ներկայության մեջ գտնվելն է։ Տեսե՛ք, թե Դավիթն ինչ հերթականությամբ է խոսում երանելի մարդու մասին։ Նախ՝ պետք է հետևենք մեր քայլերին։ Ինչո՞ւ։ Որպեսզի մեղավորների ճանապարհի մեջ չկանգնենք։ Եթե գնանք՝ կկանգնենք, եթե կանգնենք՝ կնստենք։ Դա մեր առաջին քայլի արդյունքն է։ Կարծում եմ կհամաձայնեք, որ թե՛ մեծ և թե՛ փոքր գործը խորհրդից է սկսվում։ Ինչո՞ր մեկը խորհուրդ է տալիս ընտրել այս կամ այն ճանապարհը, անել այս կամ այն գործը։ Եթե սխալ խորհուրդ ընդու-

Թեմակաթ, 2016թ., № 1 (74)

նենք, մենք կտառապենք և ուրիշների տառապանքի պատճառ կարող ենք դառնալ: Անկասկած, Աստծու ժողովրդի մեջ դժվարությունները շատ հաճախ առաջանում են չար խորհրդատուներ ընտրելու պատճառով: Հակոբոս առաքյալն ինչո՞ւ է ասում. «Եղբայրներս, թող ձեզանից շատերը վարդապետներ չլինեն՝ գիտենալով, որ ավելի մեծ դատապարտություն ենք ընդունելու (Հակ. 3:1): Շատ հավանական է, որ Հակոբոս առաքյալը դեռ այն ժամանակ մամառիայ շատ խորհրդատուներ և ուսուցիչներ է տեսել, դրա համար էլ զգուշացնում է. «Ձեզանից շատերը վարդապետներ չլինեն»: Պողոս առաքյալն ասում է. «Եվ Նա մի քանիսին տվեց, որ առաքյալներ լինեն, մի քանիսին՝ մարգարեներ, մի քանիսին՝ ավետարանիչներ, մի քանիսին՝ հովիվներ և վարդապետներ (Եփես. 4:11): Իրոք, Աստծու ժողովրդի մեջ վարդապետներ եղել են, կան ու կլինեն, բայց նրանց Աստված է ընտրում: Եվ եթե Աստված է ընտրում, Նա էլ իմաստուն է դարձնում նրանց այդ գործի համար: Տառապանքի իր օրերում Հոբն ասում էր իր բարեկամներին. «Ինչպե՞ս օգնեցիր տկարին, զորացրի՞ր ուժ չունեցող բազուկը: Ի՞նչ խրատ տվեցիր իմաստություն չունեցողին, ի՞նչ հասկացողություն ցուցաբերեցիր» (Հոբ 26:2-3): Այսօր եկեղեցու սպասավորները հատուկ պատասխանատվություն են կրում Աստծու և մարդկանց առաջ: Ես հիշում եմ, որ իմ պատանեկության տարիներին, երբ

սիրտս լցված էր Աստծու սիրով, ես չար խորհուրդ ընդունեցի: Մի անգամ իմ ընկերները, որոնք ինձ շատ էին սիրում և ես էլ՝ իրենց, չընդունելով որոշ եղբայրների խորհուրդները՝ ինձ խորհուրդ տվեցին չբարևել այդ եղբայրներին: Աստված վկա է, թե որքա՜ն դժվարությամբ ընդունեցի ես այդ խրատը: Եվ պատահեց այնպես, որ այդ եղբայրներին հանդիպելիս ես չբարևեցի նրանց: Դրանից հետո սրտումս եղած ծանրությունն ավելի սաստկացավ: Այսօրվա պես հիշում եմ. գնում եմ ավտոբուսով, իսկ սրտիս մեջ տազնապ ու վիշտ է՝ արդյո՞ք ճիշտ վարվեցի: Եվ հանկարծ մեղմ ու սիրալիկ ձայն լսեցի. «Որդի՛ս, բոլորի հետ խաղաղություն ունեցիր, իսկ մեղքի դեմ հաստատուն կանգնիր»: Ես շտապեցի այդ եղբայրների մոտ և բարևեցի նրանց սուրբ համբույրով: Օ, իմ խորհրդատու Հիսուս, ինչպես ես Դու ուզում, որ մենք սիրենք միմյանց: Տարիներ են անցել, շատ բան մոռացվել է, բայց Աստծու խորհուրդը ես երբեք չեմ մոռանա. «Բոլորի հետ խաղաղություն ունեցիր»: Դա մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի պատվերն է: Լեռան քարոզի մեջ Տեր Հիսուսն ասում է. «Երանի՜ խաղաղություն անողներին, որովհետև նրանք Աստծու որդիներ պիտի կոչվեն» (Մատթ.5:9): Եթե ես խաղաղություն չեմ անում, այլ թշնամություն եմ ցանում միայն նրա համար, որ շատերն ինձ պես չեն հասկանում, ապա պարզ է, որ ես կորցնում եմ խաղա-

դուք յայն անողի երանությունը: Պողոս առաքյալն ասում է. «Որքան ձեր կողմից հնարավոր է, բոլոր մարդկանց հետ խաղաղություն ունեցեք» (Հռոմ. 12:18): Երկրի վրա տարբեր հասկացողություններ կան, բայց երկինք տանող ճանապարհը մեկն է: Երանելին նա չէ, ով երկնքի մասին երգում, խոսում և քարոզում է, այլ նա, ով Աստծու քաղաքության մեջ հաց կուտի: Ասափն ասում է. «Բայց Աստծուն մոտենալը բարի է ինձ համար... Դու ինձ առաջնորդելու ես Քո խորհրդով ու վերջում փառքի մեջ ես ընդունելու ինձ» (Սաղմոս 73:28,24): Որքան վստահ և հաստատ է Ասափն ասում. «Դու փառքի մեջ ես ընդունելու ինձ»: Նկատենք, որ Ասափը չի աղոթում այսպես. «Ընդունիր ինձ փառքի մեջ», այլ վստահ ասում է. «Դու փառքի մեջ

ես ընդունելու ինձ»: Ինչո՞ւ: Ահա այն՝ իսկական երջանկությունը. «Դու ինձ առաջնորդելու ես Քո խորհրդով»:

Սիրելի բարեկամ, ո՞վ է քո խորհրդատուն: Երանի՜ր քո խորհրդատուն լինե՜ր Նա, Ում մասին մարգարեն ասել է. «...Նրա անունը կոչվելու է Սբանչելի, Խորհրդակից, Հզոր Աստված, Հավիտենության Հայր, Խաղաղության Իշխան» (Եսայի 9:6): Եթե իսկապես Նա քո խորհրդատուն է, ուզում եմ վստահեցնել քեզ, որ դու համարձակ կարող ես բարձրաձայնել. «Դու փառքի մեջ ես ընդունելու ինձ»: Փառք Աստծուն այսպիսի հրաշալի Խորհրդատուի համար, որը մեզ խորհուրդ է տալիս Իր ճանապարհով քայլել և Երկնային քաղաքությանը հասնել:

**Պյոտր Նովորոկ
Եպիսկոպոս, Ուկրաինա**

**«Աղքատին ողորմություն անողը Տիրոջն է փոխ տալիս,
և Նա նրան հափուցում պիտի անի»:**

Առակաց 19:17

Հռոմեացի Թեոդոս ինքնակալի ժամանակ մեծ սով է լինում, և ծերակույտի անդամներից մեկն ավելի քան 4000 աղքատ մարդու, որոնք ոչինչ չունեին ուտելու, մի տեղ է հավաքում և ամբողջ սովի ընթացքում կերակրում է նրանց: Երբ սովն ավարտվում է, հրամայում է յուրաքանչյուրին իր տեղը գնալ: Եվ ահա երկնքից լսում է մի ձայն, որն ասում էր. «Ո՛վ սիրելի, քո զավակի և քեզ համար հավիտյան հացը չի պակասի, որովհետև սոված էի՝ Ինձ կերակրեցիր, ծարավ էի՝ ինձ խմելիք տվիր, օտարական էի՝ ներս առար»:

Երևելաբ., 2016թ., № 1 (74)

ԱՌՈՂՋ ՀՈԳԵՎՈՐ ԿՅԱՆՔԸ ԲՆՈՒԹԱԳՐՈՂ ՅՈՒՑԱՆԻՇՆԵՐ

Աստծու բոլոր զավակները, որոնք ծնվել են Նրանից, սկզբնական շրջանում գտնվում են մանուկ վիճակի մեջ: Թե՛ իմաստուն մոզր և թե՛ հասարակ հովիվը, երբ ծնվում են Աստծուց, գտնվում են մանուկ վիճակում: Ամեն մի նորածին մանուկ պետք է աճի փրկության մեջ՝ սնվելով բանական ու անխարդախ կաթով՝ Հիսուս Քրիստոսի վարդապետությունով (Ա Պետրոս 2:2): Շատերն իրենց հոգևորությունը շեշտելու համար նշում են, թե իրենք քանի տարվա քրիստոնյաներ են: Սակայն կարևորն այն չէ, թե քանի տարվա քրիստոնյա ես, այլ այն, թե որքան ես աճել հոգևոր կյանքում: Եթե մենք հոգով վերստին ծնվել ենք, բայց չենք աճել, ուրեմն մենք հոգևոր մանուկ ենք: Այդ դեպքում հարկավոր է, որ մենք սնվենք անխարդախ կաթով ու չուտենք կոշտ կերակուր:

Սուրբ Գիրքը հայտնում է մեզ, թե ինչպիսի վիճակ ունեն հոգևոր մանուկները:

1. Համաձայն Պողոս առաքյալի՝ հոգևոր մանուկները գրնվում են մարմնավոր վիճակի մեջ:

Նրանց միտքն ու գործելակերպը մարմնավոր է: «Եվ ես, եղբայրներ,

չկարողացա խոսել ձեզ հետ՝ իբրև հոգևորների հետ, այլ խոսեցի իբրև մարմնավորների հետ» (Ա Կորնթ.3:1):

2. Հոգևոր մանուկներն ի վիճակի չեն ուրելու պինդ կերակուրներ, նրանք միայն կաթ են ուտում:

«Հակառակ այն բանի, որ դուք ժամանակի ընթացքում ուսուցիչներ պետք է լինեիք, բայց ահա հարկավոր է, որ դուք նորից սովորեք, թե ի՞նչ են Աստծու պատգամների առաջին սկզբունքները. և դուք կաթի կարիք ունեք, և ոչ թե պինդ կերակուրի...» (Եբր.5:12):

3. Հոգևոր մանուկները տապալակվող են ու հասարակություն չեն ճշմարտության մեջ:

«Այնպես որ, այսուհետև չլինենք երեխաներ, որոնք տարուրերվում ու բշտում են վարդապետության բոլոր

հողմերից, մարդկանց խաբերայությամբ, որոնք խորամանկությամբ, խաբելով մոլորեցնում են...» (Եփ.4:14):

4. Հոգևոր մանուկները գտնվում են Աստծու պատգամների առաջին սկզբունքների վրա:

Հոգևոր մանուկները գտնվում են Աստծո պատգամների առաջին սկզբունքների վրա և պինդ կերակուր չեն կարող ուտել, քանի որ կաթնակեր են. «...դուք կաթի կարիք ունեք, և ոչ թե պինդ կերակուրի, քանի որ ով կաթնակեր է, անգիտակ է արդարության խոսքին, քանզի երեխա է, իսկ պինդ կերակուրը հասուն մարդկանց համար է, որոնց զգայարանները, քանի որ նրանք չափահաս են, վարժ են լավը և վատը որոշելու մեջ» (Եբր.5:13-14):

«Ուստի Քրիստոսի մասին եղած նախնական գիտելիքները թողնելով՝ զանք կատարյալին՝ առանց կրկին հիմք դնելու մեռած գործերից ապաշխարելուն, Աստծուն հավատալուն, մկրտությունների վարդապետությանը, ձեռք դնելուն, մեռելների հարությանը ու հավիտենական դատաստանին» (Եբր.6:1-2):

Եթե քրիստոնյայի հավատքը առողջ է, ուրեմն նա հոգևոր կյանքի մեջ պետք է աճի՝ գնալով դեպի կատարելություն:

Առողջ հոգևոր կյանք ունեցող քրիստոնյան պարտադիր պետք է ունենա հոգևոր աճ: Ներքոհիշյալ

հատկանիշների աճը վկայում է նրա հոգևոր առողջ լինելու մասին:

1. Աճում է առ **Աստված ունեցած հավատքը** (Մարկ. 11:22, Բ Թեա.1:3, Հակ. 2:22):

2. Աճում է **Աստծու և մարդկանց նկատմամբ ունեցած սերը** (Ա Հովհ. 4:16-17, Բ Թեա.1:3):

3. Քրիստոնյայի ներսում աճում է **փրկությունից բխող ուրախությունը** (Սաղմ. 51:12, Հովհ. 15:11):

4. Աճում է **սրբության կյանքը** (Եփես. 2:21):

5. Քրիստոնյան Աստծու նկատմամբ ունենում է **ծարավ ու փափագում է կատարել Նրա կամքը** (Սաղմ. 42:1-2, 63:1):

6. **Շնորհքի մեջ աճում է** (Բ Պետ.3:18):

7. **Ավելի ու ավելի է ճանաչում Աստծուն** (Հովհ. 8:32, Կող. 1:10):

Թեմակաթ, 2016թ., ՅՆ1 (74)

ԱՍՏԾՈՒ ԽՈՍՔԸ ՃՇՄԱՐՏՈՒԹՅՈՒՆ Է

«Ամբողջ Գիրքը Աստծու շունչն է և օգտակար է սովորեցնելու, հանդիմանելու, ուղղելու և արդարության խրատելու համար»:
Բ Տիմոթ. 3:16

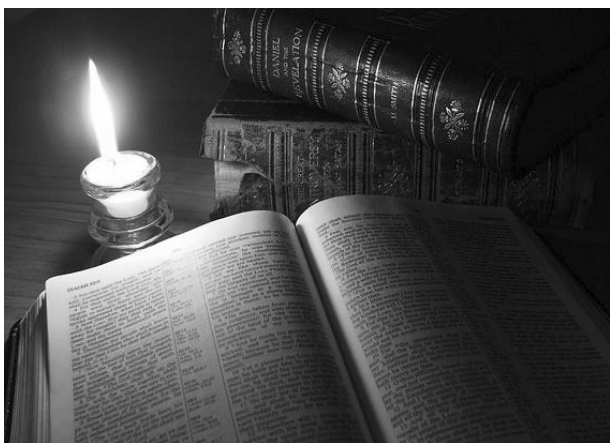
Այլիֆոռնիայի քոլեջներից մեկում քրիստոնյա մի երիտասարդ կար: Նույն քոլեջում կային նաև անհավատ ուսանողներ, որ ծաղրում էին այդ երիտասարդին և Սուրբ Գիրքը: Քոլեջի պրոֆեսորներից մեկը նույնպես համամիտ էր այդ անհավատ ուսանողներին և ուզում էր քրիստոնյա երիտասարդին շեղել իր հավատքից: Մի օր պրոֆեսորն ասում է անհավատ ուսանողներին.

- Այդ քրիստոնյա երիտասարդին պախարակելու միակ կերպն այս է՝ թող նա թեզ պատրաստի Սուրբ Գրքի պաշտպանության համար, ես էլ ձեր միջից կընտրեմ մեկին, որ դրա հակառակը ներկայացնի:

Այս մասին հայտնում են քրիստոնյա երիտասարդին, որոշում են պաշտպանության օրն ու ժամը, և երկու երիտասարդները գործի են լծվում:

Քրիստոնյա երիտասարդն աղոթում և Աստծուց իմաստություն է խնդրում, իսկ անհավատ ուսանողն սկսում է ուշադրությամբ կարդալ Սուրբ Գիրքը, որպեսզի սխալներ գտնի: Սակայն որքան կարդում է, այնքան սկսում է իր մեղավոր վիճակը ճանաչել և իրեն շատ անապահով է զգում: Վերջապես որոշված օրն ու ժամը հասնում է: Դահլիճը լեփ-լեցուն է լինում ուսանողներով և պրոֆեսորներով: Սկզբից քրիստոնյա երիտասարդն է կարդում իր թեզը, որը մեծ մասամբ ուղղակի Աստվածաշնչից վերցված մեջբերումներ են լինում: Հետո պրոֆեսորը հպարտորեն կանչում է իր ընտրած ուսանողին, որպեսզի կարդա իր ընդդիմախոսությունը և հերքի նախորդ ուսանողի փաստերը: Ուսանողը, բեմ բարձրանալով, ասում է.

- Հարգելի՛ պրոֆեսոր և սիրելի՛ ընկերներս, ուսումնասիրությանս արդյունքը բանավոր պիտի ասեմ: Հավատացնում եմ ձեզ, որ շատ ժամեր եմ անցկացրել Սուրբ Գիրքը սերտելու համար, որպեսզի հակասություններ գտնեմ նրա մեջ, բայց չեմ գտել: Ամբողջ Նոր Կտակարանը երեք անգամ, իսկ Հովհաննեսի Ավետարանը տասնվեց անգամ ծայրից

ծայր կարդացել են: Որքան կարդում և ուսումնասիրում էի Սուրբ Գիրքը, այնքան ավելի էի համոզվում, որ Նրա ծագումը մարդկային չէ: Հիմա հաստատ հավատում եմ, որ Սուրբ Գիրքն Աստծու Խոսքն է, իսկ Հիսուս

Քրիստոսը՝ իմ Փրկիչը:

Բոլոր ունկնդիրները շանթահար են լինում և պապանձվում: Պրոֆեսորը, մի պահ լուռ մնալուց հետո, ոտքի է ելնում և առանց որևէ բան ասելու հեռանում:

ՀԱՋՈՂՈՒԹՅՈՒՆ

☞ Հաջողությունը փորձություն է բերում այն մարդուն, ով չի կարողանում իրեն կառավարել:

☞ Պատեհություն է բերում այն մարդուն, ով պատրաստված է դրա համար:

☞ Կարծրացնում է սիրտը նրա, ով միայն ոսկի է սիրում:

☞ Տազնապի մեջ է գցում այն մարդուն, ով սրտը միջոցներով է դա ձեռք բերել:

☞ Գոհունակություն է տալիս այն ժամանակ, երբ մարդն արժանիքներ ունի:

☞ Պատասխանատվություն է դնում այն մարդու վրա, որ դրամի գործությունն է գործածում:

ԻՄ ՑԱՎԸ ՏՈՒՐ ԻՆՉ

Մի մարդ երագում հրեշտակապետից խնդրում է, որ իր ցավը վերցնի և փոխարենը ուրիշ ինչ ցավ որ ուզում է, տա իրեն: Հրեշտակապետը մարդուն ցավերի սրահն է տանում և ասում, որ իր ցավը թողնի այնտեղ և ուրիշ ցավ ընտրի իր համար: Մարդը, տեսնելով ուրիշների սոսկալի ցավերը, ասում է հրեշտակապետին. «Խնդրում եմ, իմ ցավը տուր ինձ»:

Եթե դու էլ իմանալիք ուրիշների սոսկալի ցավերը, քո ցավը մոռացած՝ կդադարեիր տրտնալ:

Եռեկաթ, 2016թ., ՁՆ 1 (74)

ԱՎԵԼԻ ԼԱՎ Է ԹՈՂ ՄԵՌՆԻ

«Լավ է հուսալ և լռությունով սպասել Տիրոջ փրկությանը»:

Ողբ Երեմիա 3:26

Ինչպես մատղաշ տնկիներն արմատակալում և ամրանում են հողմից և փորձություններից, այնպես էլ հավատքի մեջ նոր հաստատվող Աստծու որդիները հաստատվում և հասունանում են կյանքի փորձությունների և վտանգների շնորհիվ:

Վերջին երկու տարվա ընթացքում Անատոլիի և Տատյանայի ընտանիքում երկու կարևոր փոփոխություն էր տեղի ունեցել՝ Տատյանայի դարձը առ Աստված և նրանց առաջնեկի՝ Միշայի ծնունդը: Կնոջ նոր հայացքները, գղջման զգացողությունը սկզբում Անատոլիին մի փոքր զգուշավոր դարձրին: Սակայն տեսնելով, որ կնոջ բնավորության փոփոխությունները դրական են, նա հանգստացավ և ինչ-ինչ հարցերում սկսեց համաձայնել կնոջ հետ:

Քարոզներ լսելով և հոգևոր գրականություն կարդալով՝ Տատյանան հասկացավ, թե ինչքան վտանգավոր է գուշակներին, հմայողներին, վախ չափողներին դիմելը: Նա որոշեց իրեն գերծ պահել այդպիսի բաներից: Այդ հարցում նրա հավատարմության ստուգման փորձությունն իրեն սպասել չտվեց:

Մի օր Անատոլին ու Տատյանան ինն ամսական Միշայի հետ գնացին գյուղ՝ տատիկի մոտ: Տատիկն ուրախությունից այնքան կերակրեց թռա-

նը, որ գիշերվա կեսին երեխան արթնացավ որովայնի շրջանում ուժեղ ցավերից: Մայրը ոչ մի կերպ չէր կարողանում հանգստացնել փոքրիկին: Ի՞նչ անել... մոտակա բուժկետը մի քանի տասնյակ կիլոմետր հեռու էր գյուղից:

- Աստված իմ, Դու կարող ես մեզ օգնել, բուժել որդուս..., - սկսեց աղոթել Տատյանան:

- Ի՞նչ ես աղոթում, - ընդհատեց սկեսուրը, - դա դարդին դարման չի անի: Տո՛ւր ինձ երեխային, ես գիտեմ, թե այսպիսի դեպքերում ինչ էին անում մեր տատերը: Տղային աչքով են տվել, կքրթնջամ՝ կանցնի:

Տատյանան որդուն չտվեց: Երեխան գնալով վատանում էր, սկսեց ցնցվել ու կապտել:

- Տուր ինձ երեխային, թե չէ կմեռնի, - համառում էր սկեսուրը՝ փորձելով երեխային խել մոր գրկից:

Տատյանայի դեմքին դաջվել էր հոգևոր պայքարի կնիքը: Նա տատանվում էր: Այն միտքը, որ հնարավոր է՝ այս գիշեր իր փոքրիկը մահանա, նրան խորը ցավ էր հասցնում, սակայն այն միտքը, որ երեխային քրթնջացողներին հանձնելով՝ նրան կհանձնի սատանայի իշխանությանը, նրան ետ էր պահում այդ քայլից:

Սկեսուրը համառորեն ուզում էր

երեխային վերցնել նրանից, իսկ մայրական սիրտը, հուսահատ, Աստծուն էր աղաղակում:

- Թույլ չեմ տա կախարդություն անեք, ավելի լավ է թող մեռնի...-, հանկարծ շատ հաստատուն հայտարարեց Տատյանան:

Այս բառերն ասվեցին ոչ բարձր ձայնով, սակայն ներկաների ականջներին հնչեց ինչպես որոտ: Սկեսուրը զիջեց, Տատյանային այլևս ոչ ոք ոչինչ չասաց:

Պայքարից հոգնած՝ Տատյանան երեխային գրկած դուրս եկավ բակ, նստեց նստարանին: Երեխան սկսեց ավելի հազվադեպ ցնցվել և վերջապես քնեց: Մայրը նրան տուն տարավ և զգուշորեն դրեց մահճակալի մեջ: Ողջ զիշեր ո՛չ Անատոլին, ո՛չ Տատյանան, ո՛չ էլ սկեսուրը աչք չփակեցին: Կատարվածի տպավորության տակ նրանցից յուրաքանչյուրն սպասում էր

փոքրիկի արթնանալուն:

Ծագեց արևը և իր ջերմ շողերով արթնացրեց երեխային: Փոքրիկը նստեց անկողնում և սկսեց գվգվալ միայն իրեն հայտնի լեզվով: Նա չգիտեր, թե այդ զիշեր ինչ կարևոր որոշում է կայացրել իր մայրը և թե ինչու էր հատուկ քնքշությամբ գրկել իրեն:

Մեծ քարոզիչ Սպերջենն ասել է. «Եթե նեղությունների Աստծուն պատմես, դրանք գերեզմանը թաղած կլինես, այլևս հարություն չեն առնի: Բայց եթե ուրիշ տեղ գցես, դրանք ի վերջո գլորվելով դարձյալ քեզ վրա կգան»:

Հին փիլիսոփաներն ասում էին, որ մարդն ուսի վրա երկտեղանոց ալայուսակ ունի. առջևի մասում ուրիշների մեղքերն է դնում, իսկ ետևի մասում իր հանցանքները՝ ուրիշներինը միշտ տեսնելու և իրենը բնավ չտեսնելու համար: Տեր Հիսուսն ասում է. «Եվ ինչո՞ւ եղբորդ աչքի միջի շյուղը տեսնում ես, բայց քո աչքի միջի գերանը չես նկատում: Կամ ինչպե՞ս կարող ես եղբորդ ասել. «Թող աչքիցդ շյուղը հանեմ. և ահա քո աչքի մեջ գերան կա»: Կեղծավո՛ր, նախ քո աչքի միջի գերանը հանիր և հետո հստակ կտեսնես՝ եղբորդ աչքից շյուղը հանելու համար» (Մատթ. 7:3-5):

Թեմկաթ, 2016թ., №1 (74)

ԴԱ ՔՈ ՄԱՍԻՆ Է, ՀՈՎՍԵՓ

Մի վաճառական, որ Հիսուսին շատ էր սիրում և աշխատում էր Նրան ծառայել ամեն մի պարագայում, իր խանութի դարակներում որքան հնարավոր է ցուցադրել էր Նոր Կտակարաններ ու Աստվածաշունչներ, իսկ խանութի ճակատին փակցրել էր «Այստեղ վաճառվում են քրիստոնյաների սրեր» մակագրությունը:

Երկնային թագավորի զինվորն այդ թրերից մեկով մի օր այսպիսի փայլուն հաղթանակ տարավ:

Փողոցով գնում էին թափառաշրջիկ երաժիշտները: Նրանց ուղեկցում էր հետաքրքրասերների մի մեծ խումբ: Հենց վաճառականի խանութի առջև նրանք սկսեցին երգել: Երբ ավարտեցին իրենց ելույթը, նրանցից մեկը՝ արտահայտիչ դիմագծերով մի երիտասարդ, որի դեմքից երևում էր, որ նախկինում բարեկեցիկ կյանքով ապրած մեկն է եղել, սկսեց թիթեղյա ամանի մեջ հավաքել մարդկանց նվիրատվությունները: Երբ ներկաներից հավաքեց գումարը, մտավ վաճառականի խանութ, որի տերը պատուհանից հետևում էր կատարվածին: Երբ երիտասարդն առաջարկեց գումար գցել ամանի մեջ, վաճառականը դարակից վերցրեց մի Աստվածաշունչ և առաջարկեց.

- Լսի՛ր, որդիս, ես ձեզ տասը մարկ

կնվիրեմ և մի հատ էլ Աստվածաշունչ, եթե խոստանաս, որ կընթերցես Աստվածաշունչի իմ նշած հատվածն այնքան բարձրաձայն, որ լսեն ոչ միայն քո ընկերները, այլ նաև ներկա եղողները:

Երիտասարդը ծիծաղելով վերցրեց Աստվածաշունչը, դուրս եկավ խանութից և, դիմելով իր ընկերներին, ասաց.

- Լսե՛ք, բարեկամներս, այստեղ կարող ենք ինչ-որ բան վաստակել: Այս պարոնն ինձ խոսք է տվել տասը մարկ, եթե ընթերցեմ այս գրքից մի հատված:

Մինչ հավաքվածները լսում էին երիտասարդին, վաճառականը բացեց Դուկասի ավետարանի 15 գլուխը և խնդրեց ընթերցել 11-րդ խոսքից:

- Դե, Հովսեփ, գործի անցիր,- ծիծաղելով ասաց տղաներից մեկը:

Երիտասարդն սկսեց կարդալ. «Մի մարդ երկու որդի ուներ: Կրտսերն ասաց իր հորը. «Հա՛յր, տուր ինձ քո ունեցվածքից իմ հասանելիքը»: Եվ հայրն իր ունեցվածքը բաժանեց նրանց միջև»:

Իրավիճակի անսովորությունից և ընթերցողի ձայնի դողից բոլոր ներկաներն ազդվեցին ու լռեցին: Երիտասարդի դեմքը լուրջ տեսք ընդունեց: Մի պահ լռելուց հետո նա շարունակեց. «Շատ օրեր չանցած՝ կրտսեր որդին

ամեն ինչ հավաքեց ու ճանապարհ ընկավ մի հեռու երկիր և այնտեղ ցոփ ու շվայտ կյանք վարելով՝ վատնեց իր ունեցվածքը»:

- Հովսեփ, սա կարծես քո պատմությունը լինի,- ասաց նրա ընկերներից մեկը:

Հովսեփը շարունակեց կարդալ. «Երբ նա ամեն բան սպառեց, այդ երկրում սաստիկ սով սկսվեց, և նա կարիքի մեջ հայտնվեց»:

- Չէ՛, սա իսկապես քո մասին է, Հովսեփ,- հնչեց նույն ձայնը:

«Ուստի գնաց այդ երկրի քաղաքացիներից մեկի մոտ, որ նա վարձի իրեն: Նա էլ նրան ուղարկեց իր դատերը՝ խոգերին արածեցնելու: Եվ նա փափագում էր իր քաղցը հագեցնել եղջերենու պատիճներով, որոնք խոգերն էին ուտում, և ոչ ոք նրան ոչինչ չէր տալիս»:

- Այդպես մենք բոլորս ենք ապրում,- նորից միջամտեց նույն երիտասարդը:- Մենք բոլորս էլ մուրացիկի կյանքով ենք ապրում, չնայած կարող էինք լավ կյանք վարել: Շարունակի՛ր, Հովսեփ:

Երիտասարդը շարունակեց, սակայն նրա ձայնն արդեն զգալի դողում էր. «Երբ նա խելքի եկավ, ասաց. «Քանի՜ վարձկան մարդիկ ունի իմ հայրը, որ առատ հաց ունեն, մինչդեռ ես այստեղ սովից մեռնում եմ: Վերկենամ, ճանապարհ ընկնեմ հորս մոտ...»:

Նա այլևս չկարողացավ շարունա-

կել: Ոչ ոք չէր համարձակվում խախտել տիրող լռությունը: Երիտասարդն իր տեղում այնպես էր կանգնած, կարծես մեխված լիներ: Հենց նոր կարդացած պատմությունը ճիշտ և ճիշտ համապատասխանում էր իր կյանքին: Նա հիշեց, թե ինչպես ինքնական լքեց հայրական տունը, ապահով կյանքը, ու լինելով ապահովված ծնողների զավակ՝ նախընտրեց թափառիկ մուրացկանի կյանքը...

Այդ օրը շրջադարձային եղավ այդ անառակ որդու կյանքում: Նա խորհրդակցեց վաճառականի հետ, որն իր արթնանալու առիթն էր հանդիսացել: Վաճառականը նամակ գրեց այդ երիտասարդի ծնողներին, և նա խորը զղջումով վերադարձավ հայրական օջախ: Նա ընդմիշտ վերադարձավ, որովհետև Հիսուս Քրիստոսը դարձավ նրա Տերն ու Փրկիչը, իսկ Աստված իսկապես դարձավ նրա Հայրը:

Թեկեթ, 2016թ., ՉՆ 1 (74)

ԻՄԱՍՏՈՒԹՅԱՆ ՍԿԻԶԲԸ ՏԻՐՈՋ ՎԱԽՆ Է

Մի իմաստուն ծերունի կար: Նա հայտնի անձնավորություն էր, սակայն անուս էր: Միակ բանը, որ ուներ՝ Աստծու վախն էր՝ վախ, որ հանկարծ թույլ չտա մի վատ արարք կամ միտք: Նա ապրում էր մի քաղաքում, որտեղ ապրում էր նաև մի կարդացած, գրագետ ու աշխարհի իմաստությունով լցված անձնավորություն: Մարդիկ հիանում էին նրա իմաստությամբ և ժուժկալությամբ: Ծերունին շատ էր լսում այդ անձնավորության մասին և երբեմն մտածում էր, թե ինչքան լավ կլիներ, եթե այդ իմաստուն մարդու կարդացածի չափ ինքն էլ կարդացած լիներ կամ նրա գիտության մի մասն էլ ինքն ունենար: Բայց անմիջապես վրա էր հասնում զղջումը. «Ների՛ր ինձ, Տեր, որ համարձակվում եմ տրտնջալ իմ ունեցածի համար: Եթե դու ցանկացել ես Քո ծառային մի փոքր գիտություն տալ, դրա համար էլ փառաբանում եմ Քեզ: Փառաբանում եմ այն ամենի համար, ինչ որ ունեմ, այն բանի համար, որ կարող եմ Քո առաջ զղջումով գալ, որ չես զրկում Քո ծառային այդ հնարավորությունից և որ շատ մեծ մեղքերից ես ինձ պահել»:

Մի օր այդ գիտնականը գնաց ծերունուն այցելության: Ծերունին զարմացավ.

- Քո գիտության և ժուժկալության մասին ես շատ եմ լսել: Պատահել է՝ զղջացել եմ Տիրոջ առաջ, որ երբեմն նախանձել եմ քո ունեցած գիտությանը: Սակայն այժմ ուրախ եմ, որ Տերն Իր ծառային արժանացրեց քո տեսությանը:

- Է՛, ես իմ ողջ գիտությունն ու իմաստությունը կտայի, միայն թե քո պարգևն ունենայի՝ Աստծու վախը և Նրա հանդեպ քո ակնածանքը:

Ծերունին զարմացավ.

- Ես կարծում էի, որ լավ է, երբ մարդն ապրում է իր կամքի համեմատ, անում է այն, ինչ ցանկանում է:

- Կարող է կան այդպիսի մարդիկ, պատասխանեց գիտնականը, - ովքեր ապրում են մեղքի կյանքով ու հրճվում են իրենց ազատությամբ: Թեև ես պայքարում եմ մեղքի դեմ, սակայն տրտում եմ այն բանի համար, որ մեղքի նկատմամբ իմ ասելությունը ոչ թե սրտից է գալիս, այլ մարմնավոր գիտությունից: Երբեմն սարսափում եմ, որ ես Աստծու վախը չունեմ և մեղք չեմ գործում լոկ այն պատճառով, որ մեղքն ունայն է: Ա՛յ, դու աղոթում ես, զղջում ես, գոհանում ես և Աստծուն միշտ քո սրտում ունես, իսկ իմ սրտում դատարկություն է: Լավ կլիներ, որ ես էլ քո պարգևից ունենայի:

Ծերունին լռեց, լռեց, հետո ասաց.

- Իսկ դու Աստծուն շնորհակալություն հայտնիր առավոտվա լույսի ու քարի գիշերվա, օրվա հացի, գումարի համար, որն Աստված է տալիս: Հետո կտեսնես, որ աստիճանաբար միտքդ կդառնա դեպի Աստված, և դու զղջումով կգաս Տիրոջ առաջ, իսկ Նա, տեսնելով քո ցանկությունների փոփոխությունը, քեզ կօրհնի Իր առջև խոնարհությամբ քայլելու պարզևով, կտեսնի քո հնա-

զանդությունը, և այլևս տրտում չես լինի:

Գիտնականը շնորհակալություն հայտնեց ծերունուն և գնաց, իսկ ծերունին խորհում էր, թե ինչ մեծ պարգև է Աստծու վախը, որ մարդն առանց դրա տառապում է: Դրանից հետո նա սկսեց ավելի շատ գոհանալ Աստծուց:

ԻՆՋՊԵՍ ՏՂԱՆ ՊԱՀԵՑ ԾՈՎԸ

Հոլանդիան գտնվում է Հյուսիս-սային ծովի ափին և զբաղեցնում է հյուսիս-գերմանական հարթավայրի հյուսիս-արևմտյան հատվածը: Նրա մեծ մասը ծովի մակարդակից ցածր է, բայց ծովի ջրերով չի հեղեղվում ամբարտակի շնորհիվ, որը պահում է ջուրը: Ամենուր, որտեղ ջուրը կարող էր ծովից ցամաք թափանցել, հոլանդացիները կառուցել էին բարձր և լայն ամբարտակ, և յուրաքանչյուր քաղաքացի պետք է հսկեր և անմիջապես տագնապ ազդարարեր, եթե նկատեր, որ ջուրը ներս է թափանցում:

Մի ութամյա տղա երեկոյան տուն էր վերադառնում իր բարեկամների մոտից: Ամբարտակի վրայով քայլելիս նա հանկարծ լսեց, որ ինչ-որ տեղ ջուրը քչքչում է: Նա վազեց ցած և

նկատեց, որ մի տեղում ամբարտակի միջով ջուրը ներս է թափանցում: Տղան գլխի ընկավ, որ ջրի ուժգին հոսքից ճեղքն անպայման կմեծանա, ջուրը կհորդի դրա միջով և կհեղեղի քաղաքը: Առանց երկար մտածելու՝ նա պատռեց բաճկոնի մի թևը և փակեց ճեղքը: Ջուրն սկզբում դադարեց ծորալ, բայց ոչ երկար ժամանակով: Այնժամ տղան ձեռքով փակեց ճեղքը և սկսեց օգնություն կանչել: Արդեն մթնել էր, և ոչ ոք օգնության չէր գալիս:

Այդպես տղան նստեց ողջ գիշեր. նրա ձեռքը փայտացել էր, ինքն ամբողջովին սառել էր: Ողջ մարմնի մեջ սարսափելի հոգնածություն էր զգում և ցավ, բայց ձեռքը ճեղքից չէր հեռացնում: Վերջապես, արդեն լուսաբացին քահանան, որ վերադառնում էր

Թեմկաթ, 2016թ., ԾՄ 1 (74)

մի հիվանդի մոտից, ամբարտակի վրայով քայլելիս լսեց թույլ տնքոցներ և շտապ իջավ ու տեսավ գունատ երեխային՝ դեմքը տանջանքից ծամածոված:

- Դու այստեղ ի՞նչ ես անում, հարցրեց քահանան:

- Ծո՛վն եմ պահում,- թույլ արտա-

սանեց փոքրիկ հերոսը:

Քահանան տազնապ բարձրացրեց, և վազեցին եկան մարդիկ ու ամբարտակը նորոգեցին: Իսկ մեծ հերոսին, որ ողջ գիշեր իր փոքրիկ մանկական ձեռքով ծովն էր պահել, պատվավոր ձևով տարան տուն:

ԱՂՈԹՈՂ ԵՍԹԵՐԸ

«Ահա քեզի կը պատվիրեմ, զորացի՛ր ու քաջասի՛րս կողի, մի՛ վախճար ու մի՛ զարհուրիր, քանզի քու Տեր Աստվածդ քեզի հետ պիտի ըլլա, ուր որ կրթաս»:

Հեսու 1:9

Եկեք ծանոթանաք մի խիզախ, համարձակ աղջկա հետ, որի մասին պատմում է Աստվածաշունչը: Նրա անունը Եսթեր էր:

Եսթերը՝ եբրայեցի աղջնակը, ապրում էր Պարսկաստանում: Շատ տարիներ առաջ նրա ծնողները, ինչպես նաև շատ ուրիշ իսրայելցիներ, գերի էին ընկել և տարվել Պարսկաստան:

Մի անգամ պարսից մեծերը, նախարարները և գավառների իշխանները հավաքվեցին Շուշան մայրաքաղաքի թագավորական պալատում՝ մեծ խընջույքի: Ասուերոս թագավորը ցանկանում էր բոլորին ապշեցնել իր հարստությամբ և փառավոր շքեղությամբ, իսկ խնջույքի վերջում ուզեց բոլոր ներկաներին ցույց տալ իր կնոջ գեղեցկությունը: Բայց Վաշթի թագու-

հին հրաժարվեց գալ թագավորի մոտ: Թագավորը շատ զայրացավ և սկսեց մտածել, թե ինչպես վարվի թագուհու հետ, որ հրաժարվեց հնազանդվել իրեն՝ թագավորին՝ այդպիսով վատ օրինակ ծառայելով մյուս կանանց: Մնացածները, նայելով նրան, նույնպես չեն հնազանդվի իրենց ամուսիններին: Եվ նա որոշեց պալատից դուրս անել Վաշթի թագուհուն: Բայց երբ նրա զայրույթը հանդարտվեց, նա սկսեց կարոտել թագուհուն: Այնժամ նրա խորհրդականները առաջարկեցին նրան հավաքել ողջ թագավորության գեղեցիկ աղջիկներին: Այն աղջիկը, որը դուր կգա թագավորին, կգրավի Վաշթի թագուհու տեղը:

Խորհուրդը թագավորին դուր եկավ, և նա համաձայնեց: Եվ ահա մայրա-

քաղաքում հավաքեցին շատ գեղեցիկ աղջիկների: Տարան մաս Եսթերին, որ ծնողների մահից հետո դաստիարակվում էր իր հորեղբոր տղայի՝ Մուրքբեի մոտ: Երբ թագավորը տեսավ Եսթերին, սիրեց նրան բոլորից շատ և նրա գլխին դրեց թագավորական պսակը: Եվ որբուկ Եսթերը դարձավ թագուհի:

Դրանից հետո Ասուերոսը բարձրացրեց Համանին՝ իր օգնականներից մեկին, և նրան բոլոր իշխաններից վեր դրեց: Թագավորը հրամայեց, որ պալատի բոլոր ծառաները ծնրադրությամբ երկրպագություն անեն Համանին (այսինքն՝ նրա առջև ընկնեն ծնկների վրա և ճակատները կպցնեն գետնին): Բայց Մուրքբեն՝ հրեան, որ միայն Աստծուն էր երկրպագում, չխոնարհվեց Համանի առջև: Համանը բողոքեց թագավորին, որ թագավորության մեջ ցրված մի ազգ կա, որը հրաժարվում է ենթարկվել թագավորական հրամանին: Նա խնդրեց, որ արքան հրաման արձակի հրեաներին կոտորելու մասին: Թագավորը համաձայնեց, և

որոշվեց, որ բոլոր հրեաները պետք է ոչնչացվեն: Թագավորը Համանին տվեց իր մատանին, որպեսզի նոր հրամանը հաստատի: Շուտով հրամանը տարածվեց ամբողջ Պարսկաստանում: Հրեաները ապշահար եղան՝ իմանալով այդ հրամանի մասին: Մուրքբեն պատռեց իր հանդերձները, քորձ հագավ, գլխի վրա մոխիր ցանց և դուրս եկավ քաղաքի հրապարակ՝ աղաղակելով, սուգ անելով և ողբալով. «Կոտորվում է անմեղ մի ժողովուրդ»:

Քուրճը կոշտ հագուստ է՝ նախապեսված հագնելու այն ժամանակ, երբ որևէ վիշտ կամ ցավ կա:

Մուրքբեն դիմեց Եսթերին և փոխանցեց նրան հետևյալը. «Դու պետք է գնաս թագավորի մոտ ու փրկես քո ժողովրդին»: Բայց թագուհին ասաց, որ արդեն երեսուն օր է չի կանչվել թագավորի մոտ, իսկ պարսից օրենքի համաձայն՝ ով որ մտնի թագավորի ներքին գավիթը՝ առանց կանչվելու, պետք է մեռցվի: Այդ խոսքին Մուրքբեն պատասխանեց. «Եթե դու հիմա լռես, հրեաների փրկությունը և ազատությունը կգա ուրիշ տեղից, մինչ, ո՞վ գիտե, թերևս դու այսպիսի ժամանակի համար թագուհի եղար»:

Եսթերը լսեց իր հորեղբոր տղայի խորհուրդը և որոշեց գործել՝ պաշտպանելու համար հրեա ազգին, անգամ եթե դա լինի իր կյանքի գնով: «Բոլոր հրեաներին հավաքի՛ր, - ասաց նա Մուրքբեին, - և ինձ համար ծոմ պահեք, երեք օր ու երեք գիշեր մի՛ կերեք և մի՛ խմեք: Ես նույնպես իմ աղախիմների

Թուվաթ, 2016թ., № 1 (74)

հետ միասին ծոմ կպահեն ու կաղոթեն: Հետո կմտնեն քազավորի մոտ, քեպետ դա օրենքին հակառակ է, և եթե պիտի մեռնեն, թող մեռնեն»:

Ծոմով աղոթելն այն է, որ մարդիկ հրաժարվում են ուրելիքից և ժամանակը անց են կացնում աղոթելով՝ իրենց որևէ հոգսը Աստծուն ներկայացնելով:

Եռօրյա ծոմից հետո Եսթերը քազավորի առաջ դուրս եկավ, և նա, տեսնելով Եսթերին, իր քազավորական ոսկե գավազանը նրան երկարացրեց՝ ի նշան բարեհաճության:

Եսթեր քազուհին քազավորին ու Համանին խնջույքի հրավիրեց: Խնջույքի ժամանակ նա քազավորին ներկայացրեց իր խնդրանքը՝ իր ազգի պաշտպանության համար: Թագավորն առաջին անգամ իմացավ, որ իր կինը հրեա է, և հասկացավ Համանի նենգ մտադրությունը, որի համար նրան պատժեց: Նա նաև թույլ տվեց Մուրթքեին ուրիշ հրաման արձակել քազավորի անունից: Այդ հրամանում ասվում էր, որ քազավորը թույլ է տալիս հրեաներին միավորվել և պաշտպանվել:

Որքան ողորմած է Տերը և որքան հավատարիմ: Ինչպիսի՜ սքանչելի կերպով է Նա Իր զավակներին ազատում ամեն չարիքից: Ինչպիսի՜ ողորմածությամբ է Նա պատասխանում, երբ նրանք իրենց սրտի վշտով ողբում ու Իրեն են աղաղակում: Երանի՜ նրանց, ովքեր Նրան կհուսան:

Սիրելի՜ հավատացյալներ, հաստատ վստահություն ունեցեք Աստծու հանդեպ, ինչպիսի վտանգավոր վիճակում էլ որ գտնվեք: Դավիթն ասում է. «Տիրոջ հրեշտակը իր բանակը Անկե վախցողներուն չորս կողմը կը դնե ու զանոնք կազատե» (Սաղմ. 34:7): Տերը կարող է և ուզում է օգնել նրանց, ովքեր վստահում են Իր օգնությանը. Նա ուզում է օգնել ավելի, քան նրանք խնդրում կամ խորհում են:

Եկե՛ք այսօր խիզախ լինենք, ինչում որ պետք է՝ համարձակ ու վճռական լինենք: Հաճախ կարելի է հանդիպել մարդկանց, ովքեր չեն վախենում թնդանոթի կրակոցներից, բայց ովքեր համարձակություն չեն գտնում, որ հասարակության մեջ, անհավատների շրջանում բացահայտ վկայեն իրենց հավատքը. վախենում են անաստվածների ծաղրանքներից և չեն համարձակվում պաշտպանել իրենց սուրբ սկզբունքները. վախենում են, որ իրենց կանվանեն «սուրբեր» կամ «հետամնացներ», «խղճուկներ»: Չեն համարձակվում խոստովանել, որ եկեղեցի են գնում և ամաչում են, երբ ընկերներն իրենց ձեռքում Ավետարան են տեսնում: Բայց մի՞թե շրջապատում չկան մարդիկ, որ ուզում են իմանալ Աստծու և Նրա Սուրբ Խոսքի մասին:

Հուսով ենք, որ համարձակ Եսթերի մասին այս քարոզը ավելի կհաստատի ձեզ ու կօգնի լինել համարձակ և խիզախ:

* * *

Նայի՛ր ու ինչ տես, որ ընկել եմ ես,
Տեր, նայի՛ր այսօր ինչ՝ մեղավորիս:
Հոգուս գեպերը ցամաք են, կարծես չեն էլ եղել,
Ե՛կ, ով Կենդանի, ջուր բեր գեպերիս:
Աղոթքիս խունկը մարել է կարծես.
Ես սպասում եմ Քեզ, որ նորից Դու գաս, նորից ծխացնես:
Սրտիս լույսերը մարում են կարծես,
Ճրագակալի վերջին թրթռուն առկայծումի պես:
Ես սպասում եմ Քեզ, որ ճրագիս մեջ յուղ ավելացնես:
Արի՛ ու այսօր ինչ կենդանացրո՛ւ,
Մաքրի՛ր ինչ, Քրիստոս, եփուր հագցրու...
Նայի՛ր ինչ այսօր, տե՛ս՝ ընկել եմ ես:
Բայց թե չեռքդ տաս՝ կբարձրանամ ես,
Ինչպես ծաղիկը այն ճամփեզրի,
Որ շատ անգամներ եղել է կոխան մարդկանց ոտքերի,
Բայց համառորեն բարձրանում է դեռ էլի ու էլի,
Տալիս է շիվեր, տերև, ծաղիկներ,
Ի վերջո՝ սրիպում անցորդներին բիրտ
Մի պահ կանգ առնել, նայել, շրջանցել...
Դու ի՛նչ էլ օգնիր, ողորմա՛ծ Աստված,
Օգնի՛ր շիվեր տալ, օգնի՛ր բարձրանալ:
Նայի՛ր ինչ այսօր, ների՛ր ինչ այսօր,
Ողորմի՛ր այսօր Դու ինչ՝ ընկածիս,
Դու արի՛ այսօր, իմ կողքով անցիր,
Եվ շնջա՛ ինչ, շնջա՛ «Ապրի՛ր»...

ՉԱՐՉԱՐՎՈ՞ՒՄ ԵՍ

«Իսկ եթե անգամ արդարության համար չարչարվեք, երանելի եք և նրանց սարսափից մի՛ վախեցեք ու մի՛ շփոթվեք»:

Ա Պետրոս 3:14

«Սիրելիներ, քարոթինակ մի՛ համարեք այն հալածանքի բորբոքումը, որ ձեզ փորձելու համար է, կարծես քարոթինակ բան է պատահել ձեզ, այլ ուրախ եղեք, քանի որ հաղորդակից եք եղել Քրիստոսի չարչարանքներին, որպեսզի Նրա փառքի հայրնության պահին էլ ցնծաք և ուրախանաք»:

Ա Պետրոս 4:12-13

«Շատ են արդարի նեղությունները, բայց ՏԵՐՆ այդ ամենից փրկում է նրան»:

Սաղմոս 34:19

«Քանզի ի՞նչ գովեստի արժանի մի բան է, եթե մեղք գործած լինելով ծեծվեք և դիմանաք: Բայց եթե բարիք գործելու համար չարչարվեք և համբերությամբ տանեք, սա ընդունելի է Աստծուն, քանի որ դուք այս համար եք կոչված, որովհետև Քրիստոսն էլ ձեզ համար չարչարվեց և մեզ Իր հետքերով ընթանալու օրինակ թողեց»:

Ա Պետրոս 2:20-21

«Մարդկանցից Նա անարգվեց ու մերժվեց, վշտի մարդ և ցավի տեղյակ, և այնպիսին, ումից պետք է երես դարձնեինք, անարգվեց, և մենք նրան չզնահարեցինք»:

Եսայի 53:3